

Διήγηση για τον επίσκοπο που έπεσε σε σαρκικό αμάρτημα

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Φωτο:stonagona.blogspot.com

Κάποτε, στα βυζαντινά χρόνια ζούσε σε μια πόλη ένας ιδιαίτερα λαοφιλής επίσκοπος, αλλά ξαφνικά του συνέβη κάτι τρομερό.

Εξαιτίας μάλλον της αδυναμίας του ή της αφέλειάς του και φυσικά λόγω διαβολικής ενέργειας, αυτός ο επίσκοπος έπεσε σε σαρκικό αμάρτημα.

Την Κυριακή, όταν όλη η πόλη μαζεύτηκε στον ναό για τη θεία Λειτουργία, ο επίσκοπος στάθηκε ενώπιον του λαού, έβγαλε το ωμοφόριό του, σύμβολο του επισκοπικού του αξιώματος και είπε:

«Δεν μπορώ να συνεχίσω να είμαι επίσκοπός σας, επειδή έπεσα σε σαρκικό αμάρτημα».

Στην αρχή επικράτησε απόλυτη σιγή, αλλά έπειτα το πλήθος σε ολόκληρο το ναό ξέσπασε σε λυγμούς. Οι άνθρωποι απλά στέκονταν και έκλαιγαν. Ο επίσκοπος με σκυμμένο το κεφάλι μπροστά στους ενορίτες έκλαιγε και αυτός. Τελικά, όταν

σταμάτησαν τα κλάματα, του είπαν:

«Και τώρα τι κάνουμε; Εμείς εξακολουθούμε να σε αγαπάμε! Ξαναφόρεσε τα άμφιά σου και συνέχισε τη Λειτουργία. Παραμένεις επίσκοπος και ποιμένας μας».

Ο επίσκοπος όμως απάντησε:

«Σας ευχαριστώ για τη μεγαλοψυχία σας, αλλά πραγματικά είμαι ανάξιος, για να παραμείνω επίσκοπος. Σύμφωνα με τους κανόνες των αγίων Πατέρων, επίσκοπος που πέφτει σε τέτοιου είδους αμάρτημα απαγορεύεται πλέον να τελεί τη θεία Λειτουργία».

Ο λαός όμως απάντησε:

«Δε γνωρίζουμε όλους τους εκκλησιαστικούς κανόνες, αλλά σίγουρα είναι σωστοί και δίκαιοι. Όμως εμείς, όλα αυτά τα χρόνια που είσαι επίσκοπος στην πόλη μας, σε έχουμε αγαπήσει. Όλα είναι μες στη ζωή. Σε παρακαλούμε να ξαναφορέσεις τα άμφιά σου και να συνεχίσεις τη Λειτουργία. Εμείς σε συγχωρούμε».

Ο επίσκοπος με πικρία χαμογέλασε και τους απάντησε:

«Εσείς με συγχωρήσατε.... Αλλά εγώ δεν μπορώ να συγχωρήσω τον εαυτό μου, ούτε η Εκκλησία θα με συγχωρήσει. Δεν υπάρχει εξιλέωση για μένα ενώπιον του Κυρίου. Γι' αυτό παραμερίστε, αφήστε με να φύγω σας παρακαλώ, να πάω στην έρημο να κλάψω για την αμαρτία μου και να μετανοήσω».

Ο λαός ωστόσο στάθηκε μπροστά του πειστικά, ούτε να κατέβει από τον άμβωνα δεν άφηνε τον επίσκοπο.

«Όχι!», επέμεναν όλοι. «Είσαι ο επίσκοπός μας, φόρεσε ξανά τα άμφιά σου και συνέχισε τη Λειτουργία!».

Αυτό συνεχίστηκε έως αργά το βράδυ. Ο λαός ήταν ανυποχώρητος και ο δύσμοιρος επίσκοπος δεν ήξερε τι να κάνει. Βλέποντας ότι οι άνθρωποι δεν πρόκειται να τον αφήσουν, είπε:

«Εντάξει, γεννηθήτω κατά το θέλημά σας! Θα μείνω όμως υπό έναν όρο. Θα ξαπλώσω στην είσοδο κι εσείς θα βγείτε όλοι από τον ναό, ώστε ο καθένας που θα περνάει, έχοντας επίγνωση της αμαρτίας μου, να με λακτίζει για να ξέρουν όλοι πόσο αμαρτωλός είμαι και τι αξίζω».

Επειδή ο επίσκοπος αυτή τη φορά δεν υποχώρησε, ο λαός αναγκάστηκε να υπακούσει. Ο επίσκοπος ξάπλωσε μπροστά στην είσοδο του ναού και όλοι οι

ενορίτες, μικροί μεγάλοι, άλλοι με πόνο, άλλοι με δάκρυα έβγαιναν από τον ναό καταφέροντας λακτίσματα εναντίον του.

Την ώρα που ο τελευταίος ενορίτης έβγαινε από τον ναό, μεγάλη φωνή ακούστηκε από τον ουρανό. «Λόγω της μεγάλης του ταπείνωσης, αφήεται η αμαρτία αυτού!». Τότε οι υποδιάκονοι έφεραν στον επίσκοπο ξανά τα ιερατικά του άμφια και εκείνος συνέχισε τη θεία Λειτουργία. (σελ..355-357)

Πηγή : σχεδόν άγιοι (π. Τύχων Σεβκούνωφ) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΦΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗ ΡΩΣΙΑ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Πηγές:askitikon.eu- agioritikovima.gr